

Ових дана навршило се двадесет година од како је улицама Новог Сада “у огромним количинама” текао јогурт, на чијим су таласима многи отпливали у политичку канализацију. Али и у канализацији може да се преживи, што сваки пацов зна. Не само што може да се преживи, него неке врсте тамо успевају много боље него на другим местима. Коров расте чак и на ђубрету, зашто онда политичке идеје не би бујале у канализацији? Тако су се последњих година, неко стидљиво, неко уз више буке, у удобне фотеље у Војводини вратили они којима су те идеје блиске. А фотеље као фотеље, удобне су, али има и удобнијих. Шта да раде људи којима физичке потребе захтевају већу и ширу фотељу? Знају они да у Београду има таквих фотеља, али да би се дошло до њих, потребан је рад, у жестокој конкуренцији више људи, а без осигураног успеха. Најлакше је зато направити нове фотеље, барем исто онолико велике, удобне и меке као у главном граду.

Већини добронамерних грађана Србије није јасно како би то Војводина могла да се одвоји од Србије, јер би се тиме одвојила од саме себе, будући да је сачињена од већинског српског становништва. Као што већини психолога није јасан ментални склоп личности који припада већинском народу од којег жели да се одвоји. Али, већини добронамерних грађана и пре десет година није било јасно како би то Црна Гора могла да се одвоји од своје братске републике, као што ни пре двадесет година просечан човек није могао да претпостави колика је лако остварива жеља за отцепљењем осталих република у Југославији. Такве ствари се не решавају преко ноћи, али је и за њих неопходно почети од градње темеља. Бошњаци нису постали нација одједном, прво је морала да буде измишљена нација Муслимана, којој су приступили Срби и Хрвати муслиманске вероисповести. Црна Гора не би могла да постане независна да пре тога од Његошевих Срба нису направљени Црногорци, као што ни Македонија не би могла да се отцепи да од Вардарских, или јужних Срба, нису прво измишљени Македонци.

Већ се може претпоставити прижељкивани сценарио. У неколико наредних година, а до пописа 2011, тражиће се могућност да се грађани изјасне као Војвођани, чиме би се створила новокомпонована нација, коју би чинили људи из мешовитих бракова и они који се тако осећају. Упоредо са тим прошириваће се постојећа прича о наводној крађи “новаца” из Београда, превеликим и непотребним дажбинама, по виђеном принципу “Трепча ради, Београд се гради”. Изазиваће се међунационални инциденти и тражити међународна арбитража (и) преко “регионалног” представништва у Бриселу, који ће бити претворен у незваничну амбасаду политичара у покрајинској власти. Након тога ће следити захтеви за отцепљењем, референдуми, први, други, трећи... Једном ће морати да успе. А кад једном успе, више нема референдума којим би се грађани питали хоће ли назад у заједничку државу.

Постоји једна паралела са оним далеким временима почетка двадесетог века, која је на нивоу занимљиве, али можда и поучне анегдоте, нарочито у овим данима који су пуни указивања на фашизам. Политичка личност која данас највише експлоатише (или то покушава) народ на улицама, и тако поново уводи популизам на политичку сцену Србије, има извесних сличности са једном историјском личности из Немачке тог времена.

Обојица су у државу становања дошли из друге братске државе истог говорног подручја. Обојица су пропали уметници, један сликар, други флаутиста. Сликара је своје припаднике окупљао у минхенским пивницама, а флаутиста је свирао у задимљеним кафанама. Чак постоји и симпатична анегдота по којој се у породичном стаблу нашег земљака налази, како он сам наводи, прабака из Минхена, која је вероватно живела у време када је непознати бечки акварелиста прешао у Минхен, где је постао познат.

Обојица вођа су своје политичко деловање заснивали на причама о постојању завере једног народа против другог, о наводном отимању новца и експлоатацији добара свог народа од стране припадника другог народа. Једина наводна разлика, а та лажна разлика је у данашњем времену заправо суштинска сличност, је у томе што је вођа Трећег Рајха желео чисту, расну државу, а представник Треће Србије нешто на први поглед потпуно супротно од тога - стварање нове нације од припадника различитих народа. Сличност се огледа у активном праћењу светских политичких токова. Тадашњи светски тренд је још увек био стварање националних држава, а данашњи актуелни тренд, оно што је започела нација која влада светом, је стварање нације која је "melting pot" народа. Стварање аријевске Немачке започело је агитацијом против тада малобројних комуниста, уличним протестима и борбом летвама, док данашњи покушај стварања нове нације започео је прошлогодишњим позивом на борбу летвама са малобројним фашистима и уличним протестима, уз причу о наводној "нацистичкој опасности". У оба случаја, пре почетка изласка на улице и борбе против непријатеља који једва да је постојао, обе странке биле су странке са маргина, минорне и непрепознатљиве као и њихове вође, које би без свог измишљеног непријатеља и остале на маргини.

Тешко је рећи ко је главни велики вођа Треће Србије, јер сви делују равноправно и синхронизовано раде за исти циљ. Могли би се рећи да престављају прави пример за складан живот у симбиози. Организацију америчких нациста Стормфронт основала је ЦИА, да би контролисала и усмеравала бес тамошњих десничара. Наше невладине организације воле кад се окупе нацисти, јер онда добијају више новца за своје истраживачке пројекте и писање наручених извештаја. И наравно, странка која се бори за своје нове фотеље одлично користи (уз услуге НВО сектора) организацију коју им је послала ЦИА, да би уз помоћ ње оправдали своје постојање и лакше наставили своје злонамерно антидржавно деловање. Због тога верујем да прави вођа Треће Србије и није у Србији, а да су ово што видимо само три главе које служе заједничком телу

Султан уместо Султана

Пише: Зоран Грбић
уторак, 14 октобар 2008 17:12

трог лаве аждаје.

Мислим да је ипак паметно што се неки политичари и писци Статута Војводине не хапсе, иако би по закону морали. Не само због тога што сам сигуран да ће пре или касније све бити у реду, докле год грађани Војводине буду имали новца за јогурт. Хапшењем би онај који би желео да буде Султан уместо Султана само добио нову рекламу. Осим тога, тиме би му била пружена прилика да у затвору напише књигу “Моја борба”. А свету је довољно те врсте књижевности.